

L'editor d'*El món d'ahir* es proposa de fer el retrat més fidedigne possible del seu pare, sense "complicar els records" (citar un **Ferrater** aquí també és fàcil). I en surt ben galdós, perquè el millor retrat és el que dedica justament el pare al fill quan amb un gran sentit de l'humor li fa un balanç de pèrdues i guanys, amb l'actiu i el passiu de la seva fràgil personeta de setze anys. *El tumor* és també el balanç que es fa un home que ha triomfat en la seva professió però que es confessa poc equipat emocionalment per recuperar un moment de la seva vida que havia quedat sepultat per una resistència *indolora*.

El tumor és un relat autobiogràfic, i no pas una novel·la-testimoni com ha dit **Isabel Sucunza** en un article desinformat a *El Periódico*. Soler no fa ficció i la trama del seu relat és molt tènue. Tampoc pretén ser testimoni de res. Al contrari, l'autor indaga en el fet que de jove va ser incapaç ell mateix de ser testimoni del seu propi dolor, de viure'l de manera conscient. I ho explica amb alguna anècdota torbadorament divertida, com quan recorda que la mateixa tarda del dia que havien enterrat el seu pare se'n va anar a veure un partit de bàsquet del Joventut de Badalona amb una colla d'amics. O la superioritat que sentia davant dels companys de classe pel fet de ser orfe, "com si hagués perdut la virginitat abans que els altres".

De l'humor al tumor només hi va una lletra de diferència, però aquí Soler no pretén ser graciós, però tampoc no es carrega de solemnitat. Té un punt molt matisat d'humor autocommiseratiu (*self-deprecating*, que dirien els anglesos), però no arriba mai a eclipsar l'autèntic objectiu del llibre, que és rescatar la figura del pare de l'oblit i cauteritzar una ferida. I ho fa recorrent a la memòria de manera circular, deambulatória, anant endavant i endarrere en el temps, com aquell qui rumia i es veu ara de prop, ara de lluny.

Tant com us he explicat, encara no he dit si m'ha agradat aquest llibre. Un crític literari primer descriu i valora si un llibre compleix allò que l'autor s'ha proposat de fer. I després, si s'escau, pots dir t'interessa o t'agrada el que hi diu. A mi *El tumor* m'ha arribat. Parla d'un món que m'és proper, per cultura familiar i per afinitat generacional. Tenim cinquanta anys. I el nostre pare és mort. Ens girem enrere i ens veiem com érem de joves: ídols de nosaltres per la submisa fe de després.